

Cirkusrevyen 2020

"Hygge på Amalienborg"

Regi: Scenen indrettet som et hjørne af dronningens private stue. Hun står midt på gulvet i lang gallakjole med flere lag skørter og enorm sløjfe. Går hen til lænestol vendt mod publikum. TH lille bord med telefon, tekande, cigaretter. TV lille radiator. Hun glatter sløjfen ud, inden hun sætter sig, løfter skørterne, ind med radiatoren. Sidder lidt med nydende ansigt, inden telefonen ringer. Siger først forvirret: *Du kommer med Vincent?* Så råber hun: *Nå, I er her allerede.* Skørter op. Radiator spå plads. Sløjfen rettes på ruten mod døren.

DRONNINGEN: Nu skal jeg holde.

KRONPRINSEN: *(haster ind med dreng svøbt i tæppe):* Han sover hele tiden, mor.

DRONNINGEN: Lille pus, dog, lad os lægge ham på chaiselongen.

KRONPRINSEN: Nusser om drengen, der ikke vågner, da jakken vikles af.

DRONNINGEN: Vil du have te?

KRONPRINSEN: Ja, tak. *(Lidt efter står mor og søn med front mod publikum. Begge med kop i hånd).*

KRONPRINSEN: Hvorfor er du så fin, mor... KAN du i det hele taget have ham?

DRONNINGEN: Ja, ja, jeg skal ingen steder.

KRONPRINSEN: *(Træder et skridt tilbage):* Du skal ingen steder... i fuld galla?

DRONNINGEN: Der er koldt i gamle bygninger. Og det generer vel ingen, at jeg slider lune kjoler op.

KRONPRINSEN: *(Nik mod radiatoren):* Eller sætter ild til dem. Du har lovet mig, at du ikke bruger det billige stads.

DRONNINGEN: Budgettet for i år ER lagt, Frederik, og jeg kan virkelig ikke se, hvor problemet ligger.

KRONPRINSEN: *(Med fransk accent):* Det giver god "kondition" at løbe et hus varmt - som Papa altid sagde.

DRONNINGEN: Ja, min kære *Angri*.

Dronningen smiler vemodigt mod foto på væggen.

Den frie hånd rammer sønnens arm.

DRONNINGEN: Du ryster jo af kulde, dreng!

KRONPRINSEN: Iskoldt bad.

DRONNINGEN: IS-koldt? Er du nu også blevet vinterbader?

KRONPRINSEN: Med tre hunkønsvæsener i huset er der ikke mere varmt vand, når det bliver min tur.

DRONNINGEN: Nå, ja, vi har jo alle et kors at bære.

VINCENT: *Stønner i søvne bag dem, men vågner ikke.*

KRONPRINSEN: Mor, jeg har noget underligt at spørge dig om...

DRONNINGEN: Jaaah?

KRINPRINSEN: Jeg plejer at bede dig undlade at ryge, når du har børnene, men i dag vil jeg bede dig gøre det.

DRONNINGEN: Er du sikker på, du ikke er syg?

KRINPRINSEN: De har emneuge om sundhed, og klasselæreren går meget op i, at røg dræber.

DRONNINGEN: Så jeg skal forklare Vincent, hvor længe, JEG har røget?

KRONPRINSEN: (*griner irriteret*): ... jep, men ud over det, så snak hverken sygdom eller penge med ham.

DRONNINGEN: Penge?

KRONPRINSEN: Vi er ved at lære de små, at man kun får lomme penge, hvis man har faste pligter.

DRONNINGEN: Du er en god far, Frederik.

KRONPRINSEN: Jeg ved sgu snart ikke. Før jeg fik børn, havde jeg fire nemme teorier om børn. Nu har jeg fire børn og ingen teorier.

DRONNINGEN: (*Tager imod seddel, sønnen rækker mod hende*): Hvad er det?

KRONPRINSEN: HVIS Vincent spørger til sygdom eller penge, så læs den her op.

DRONNINGEN: Helt ærlig Frederik! Anaconda... pindsvin... kunne du ikke have valgt én, der er sjov?

KRONPRINSEN: Det er uden betydning. Enhver vits sætter ham af.

Majestæten vifter sedlen ned i terrin ved scenekanten, og Frederik kysser fransk farvel. Hun går hen til drengen. Smiler ømt. Tænder cigaret, og med den dinglede mellem læberne går hun tilbage til lænestolen, løfter skørterne, ind med radiatoren. Med et sødt smil om munden blunder hun lidt, men husker at ryge. Pludselig giver det et spjæt i kroppen, og hun læner sig mod publikum: **Nu er det godt nok hedt om lårene.** Mens hun skubber radiatoren på plads, sætter Felix sig op bag hende. Tænder sin lpad.

VINCENT: Hvad er inflation, farmor?

DRONNINGEN: Hvad søren, lille ven, er du vågen?

Cigaretten kvases i hast. Skørt og sløjfe rettes på ruten mod sengen.

VINCENT: Der står her, farmor, at det er når samfundets priser stiger, for det medfører en forringet købekraft og et fald i valutaens værdi.

DRONNINGEN: Nu skal jeg forklare dig på en enkel måde, hvad inflation er, lille ven. Da vi købte slottet i Caix, betalte jeg hundrede franc for tre poser grøntsager på markedet. I dag får jeg én pose.

VINCENT: Og det er endnu værre i Danmark, farmor.

DRONNINGEN: Er det?

VINCENT: Ja, dét er det, for far siger, at vi ikke længere kan leve af vores ravage.

DRONNINGEN: Ravage... ÅH... du mener apanage.

VINCENT: Så vi ER fattige, farmor?

DRONNINGEN: Siger far det?

VINCENT: Nej, men det gør Christian, og han er klog. Han kalder mig fattigprinsen, fordi jeg ikke får ugepenge.

DRONNINGEN: *Når at sluge et grin, men ikke at svare, før Vincent griber den nærmeste arm.*

VINCENT: Min lærer siger, at man dør af at ryge, farmor.

DRONNINGEN: Hvor gammel er jeg, Vincent?

VINCENT: Firs.

DRONNINGEN: Ja, og jeg har røget i mere end tres år... og arbejder stadig.

VINCENT: Så jeg behøver ikke være bange?

DRONNINGEN: Nej, det gør du bestemt ikke. Du skal SELV lade være med at ryge, men ellers...

VINCENT: Farmor, hvad er det værste ved at blive gammel?

DRONNINGEN:... uh ha... den er svær. Hvordan skal jeg lige... fange det?

VINCENT: *(Troskyldig barnestemme):* Du kan sige alt til mig, farmor, det ved du godt, ikke?

DRONNINGEN: Jo, jo, men det her skal du ikke fortælle far og mor, for de har nok at tænke på.

VINCENT: Rolig, Josefine og jeg har en pagt. Vi fortæller ikke far og mor en skid.

DRONNINGEN: Godt så... *(tørt grin)*... i går gik jeg ind under bruseren med tøjet på.

VINCENT: *(Frisende):* HVAD gjorde du?

DRONNINGEN: Nå, jeg havde heldigvis også glemt at tænde for vandet.

VINCENT: *(Stemmen pludselig alvorlig):* Hvor mange lommepenge fik du, da du var otte år, farmor?

DRONNINGEN: Jeg tror egentlig ikke, jeg fik lommepenge.

VINCENT: ÆV! Jeg SKAL finde noget, jeg kan bruge mod far.

DRONNINGEN: Et sekund, lille Vincent... *(henter sedlen, nikker indviet mod salen)*... jeg har noget til dig.

VINCENT: Penge?

DRONNINGEN: Nej, men hør her: Hvad får man, hvis man krydser en anaconda med et pindsvin?

VINCENT: Ti meter pigtråd, og hvad fik kannibalen at spise, da han kom for sent hjem til middag?

DRONNINGEN: Det aner jeg virkelig ikke.

VINCENT: En kold skulder.

DRONNINGEN: *(leende):* Nu stopper du altså...

VINCENT: Og hvad kalder kannibaler telefonbogen?

DRONNINGEN: ... hvad de kalder...

VINCENT: Spisekort.

DRONNINGEN: *(Dasker til barnebarnet):* Stop, dreng! Ellers får jeg ikke en bid ned til frokost.

VINCENT: *Taber øjenlågene, synker ned i puden, ånder monotont.*

Dronningen tænder omgående en cigaret.

Hører trin, smider cigaretten i terrinen, vifter røg væk.

KRONPRINSEN: *(Træder ind med indkøbspose):* Her, mor.

DRONNINGEN: Jamen dog... *(åbner pakken, skeptisk grimasse)...* hvad i himlens navn er det her?

KRONPRINSEN: Termoundertøj.

DRONNINGEN: Er det ikke noget, sportsfolk bruger?

KRONPRINSEN: Og folk, der fryser.

DRONNINGEN: *(Løfter op i kjolen):* Nåh ja, gallakjoler er lange, ingen kan se dem.

KRONPRINSEN: *(Tager radiatoren):* Og JEG løber ned til bilen med dyret her, inden jeg henter Vincent.

DRONNINGEN: Hen til terrinen. Hurtigt sug. Nydende ansigt mod salen. Hører trin. Cigaret tilbage.

KRONPRINSEN: *(træder ind, vikler tæppe om sønnen):* Har der været noget med ham?

DRONNINGEN: Nej, nej, han har været så nem... nu skal jeg holde.

Døren lukkes i, og majestæten haster hen til den ulmende cigaret. Tager et par gode sug, inden hun stiller sig foran Prins Henrik, puster røg mod ham, siger kærligt: *Fra os til dig, mon chérie.* Sætter sig atter i lænestolen. Med afsky i alle træk holder hun termoundertøjet op foran sig, og med et kongeligt UF viftes posen i papirkurven. Tilfreds nynnende trykker hun på det interne kaldeanlæg: **Mortensen? Kom lige op med en ny radiator.**

Tæppe